

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΓΙΑΓΙΑ ΜΑΣ*

ΤΙΝΕ ἡ ῥίζα τοῦ σπιτιοῦ.

Εἶνε ἡ χαϊδεμένη μας ἀπ' ὅλους, σὰν τὸ πίο μικρό μας παιδί. Κ' εἶνε ἡ μαμμόθρεφτή μας.

Εἶνε ἡ ὑπομονή μας ἡ ἄσωτη — κ' ἡ Γιαγιά μας θέλει νὰ τὴ σώσῃ.

Εἶνε ἡ ἀνησυχία στοὺς μεγάλους κ' ἡ λαχτάρα στοὺς μικρούς. Εἶνε ὁ τρόμος σ' ὅλους μας.

Εἶνε ὁ τύραννός μας.

Κ' εἶνε ἡ ῥίζα τοῦ σπιτιοῦ.

Τριγυρίζει μέσ' στὸ σπίτι ἀπ' τὴν αὐγή. Θέλει ὅλα νὰ τὰ παρακολουθῇ. Κλαίει στὴν κούνια τὸ μωρό; Ἡ Γιαγιά ἀπ' τὴν πολλὴ ἀγάπη πῆγε καὶ τὸ ξύπνησε, ξημερώματα.

Ἔχει αὐγὸ ἡ ὄρνιθα; Ἡ Γιαγιά θὰ μᾶς τὸ πῇ, ὦχ! κ' ἀλλοίμονο στὴν ὄρνιθα ποῦ θὰ τὸ πάθῃ! Σκούζει ἡ ὄρνιθα μέσ' στὸ κατώϊ, κλαίει καὶ τὸ μωρό.

Μόλις ξυπνήσαν, τρέχουν τὰ παιδιὰ πέρα-δῶθε. Καὶ φωνάζουν, πρὶν τὴ δοκιμάσουν τὴ ῥόκα ποῦ τὰ κυνηγáει. Κ' εἶν' ἀντάμα μὲ τὴ ῥόκα κ' ἡ Γιαγιά — ὅπου

* ΣΗΜ. — Αἱ εἰκόνες αἱ συνοδεύουσαι τὸ μικρὸν αὐτὸ ἀριστουργηματικὸ τοῦ κ. Βλαχογιάννη, ὀφείλονται εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν γραφίδα τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου καὶ συνεργάτου κ. Γεωργ. Ἀγαθ. Κωνσταντινίδου.

φύγη - φύγη! Δός του σκούξιμο! Τρέχουν όλοι στη βοήθεια τους — τώκαμε ή Γιαγιά! Τί τής έφταιξε ό μικρός, μὴν τὰ ῥωτᾶτε!

Ποιός τολμάει νὰ τὴ μαλώση; Νόμος δὲν τὴν πιάνει τὴ Γιαγιά. Εἶν' ἀσύδοτη. Εἶνε χαϊδεμένη.

«Ἡ Γιαγιά, ἀπ' τὴ πολλὴ ἀγάπη πῆγε καὶ τὸ ξύπνησε...»

Κ' εἶνε ἡ ῥίζα τοῦ σπιτιοῦ.

Πιό πολὺ κι' ἀπ' τὸ μωρό μας καὶ χειρότερα κι' ἀπ' τὰλλα τὰ παιδιά, ἡ Γιαγιά μας μάχεται τὸ σκύλο, μὰ τὸ παρακάνει μὲ τὸ γάτο μας τὸν κακομοίρη. Καὶ γιὰ ποιό λογαριασμό, ἡ Γιαγιά τὸ ξέρει. Ἀμα κυττάζει ὁ Κελεπούρης τὴ Γιαγιά στὰ μάτια, κ' ἔχει λόγο ποῦ ν' ἀνησυχῇ, κάνει

τὴν ἀδιάφορη ἢ Γιαγιά. Κι' ἅμα ὁ Κελεπούρης ὁ καλόπιστος τῆς μπιστευτῇ, τότε τῆς τρώει μὲ τὴ μαγκούρα. Καὶ γιατί; Γιὰ τὸ τίποτε ποῦ ἔφταιξε· καὶ γιὰ νὰ πονῇ.

Νά κι' ὁ Μουστερῆς μας, καθισμένος στὴ φωτιά, σὰν νοικοκύρης. Ἐπίασε καὶ τῆς Γιαγιάς τὸ παραγῶνι—

»... τότε τῆς τρώει μὲ τὴ μαγκούρα...

ἔφταιξε φοβερά. Ἐφαγε μπηχτὲς ποῦ δὲν τῆς μέτρησε, καὶ ἡμεῖς λέγαμε πῶς τότε χაΐδευε ἡ Γιαγιά. Κ' ὕστερα ἡ αὐγὴ τὸν δέχτηκε τὸ γάτο. Καὶ καλὰ ποῦταν ἡ αὐλὴ κοντὰ στὸ παραθύρι. Γλύτωσε ὁ Μουστερῆς μὲ τῶνα πόδι του κουτσό. Ἀχ! Γιαγιά! τί ἔκανες; Δὲ φταῖς ἐσύ· ὁ Μουστερῆς μας φταίει. Φταίει κι' ὁ Κελεπούρης. Ὅλοι φταίμε ἡμεῖς. Κ' εἶσαι ἀθώα ἐσύ...

Κ' εἶσαι ἡ ρίζα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἦσυχία εἶνε μέσα στοῦ σπίτι. Σιγοβράζει τὸ φαῖ στοῦ μαγερειό. Θὰ ἡσυχάζῃ ἡ Γιαγιά... Μὰ ἡ Γιαγιά δὲν ἡσυχάζει. Πάει κλεφτὰ νὰ ἴδῃ τί γίνεται στοῦ μαγερειό. Ἀνασηκώνει τὸ καπάκι... Βρέ! Δὲ θ' ἄρριξαν ἄλατι στοῦ

«... Πάει κλεφτὰ στοῦ μαγερειό κι' ἀνασηκώνει τὸ καπάκι...»

φαῖ — βάλ' του μιὰ χουφτιά! Κ' ἡ φωτιά μισοσβυσμένη — μπῆξε ξύλα. Κ' ἡ Γιαγιά στρηφογυρίζει...

Τὸ μεσημέρι ἦτανε λύσσα τὸ φαῖ! Καὶ τὸ ρύζι λάσπη γίνηκε — ἡ Γιαγιά μονάχα τ' ὠτρυνε... Κι' ὁ καφὲς εἶχε ἄμμο καὶ τονὲ ροκάνιζε.

Ὅλοι ἄνω-κάτω στοῦ τραπέζι. Ἄλλοι θύμωναν, ἄλλοι γελοῦσανε.

Κ' ἡ Γιαγιά μονάχα σώπαινε. Ποιός ἀλάτισε τὸ φαῖ
 ἄλλη μιὰ φορὰ; Ποιός τὸν ἔχυσε στὴς πλάκες τὸν
 καφέ; ... Ὁχι! Ἐσὺ δὲν ἤσουνε, Γιαγιά! Ὁχι, ἐσὺ δὲν
 τῶκαμες! Ὁχι! Ἐσὺ δὲν φταῖς, ἐσὺ ... εἶσαι ἄφταιστη.
 Κ' εἶσαι ἡ μόνη μας Γιαγιά.

Κ' εἶσαι ἡ ῥίζα τοῦ σπιτιοῦ.

ΙΩ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

“ΕΣΤΙΑΔΕΣ,”

ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ

Γύρισε μεθυσμένος καὶ τὴν ἔδειρε
 κ' ὕστερα τὸ μετάνοιωσε καὶ κλαίει.
 — Συχώρησέ με, ἀγάπη μου, γυναῖκα μου,
 τῆς λέει.

Κρύβει τὴν ὄψη μέσα στὴς παλάμες του
 καὶ κλαίει, καὶ κλαίει, καὶ κλαίει κι' ἀναστενάζει.
 Ὅσο κρασί ἔχει πιῇ, ὅλο ἀπ' τὰ μάτια του
 τὸ βγάζει.

ΑΓΑΠΕΣ

Βαστᾷ ἡ μητέρα τὸ μωρὸ
 στὴν ἀγκαλιά της.
 Τὸ γάλα της πειὸ γλυκερὸ
 ἢ τὰ φιλιὰ της;
 Στέκει ὁ πατέρας σιὸ πλευρό,
 λίγο πειὸ πέρα·
 καὶ μιὰ κνιτάζει τὸ μωρό,
 μιὰ τὴ μητέρα.

ΜΗ ΒΙΑΖΕΖΑΙ

Μὴ βιάζεσαι νὰ φτιάσῃς στὴν κορφὴν
 θαρρῶντας πῶς ἐκεῖ θὰ ξαποστάσῃς·
 τὸ μάτι σου μὲ πόθο θὰ σιροφῇ
 στὸ δρόμο ποῦ μὲ κόπον θὰ περάσῃς.
 Μὴ βιάζεσαι νὰ φτιάσῃς στὴν κορφὴν,
 δὲν θ' ἄχῃς ποῦ νὰ πᾶς ὅταν θὰ φτιάσῃς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ